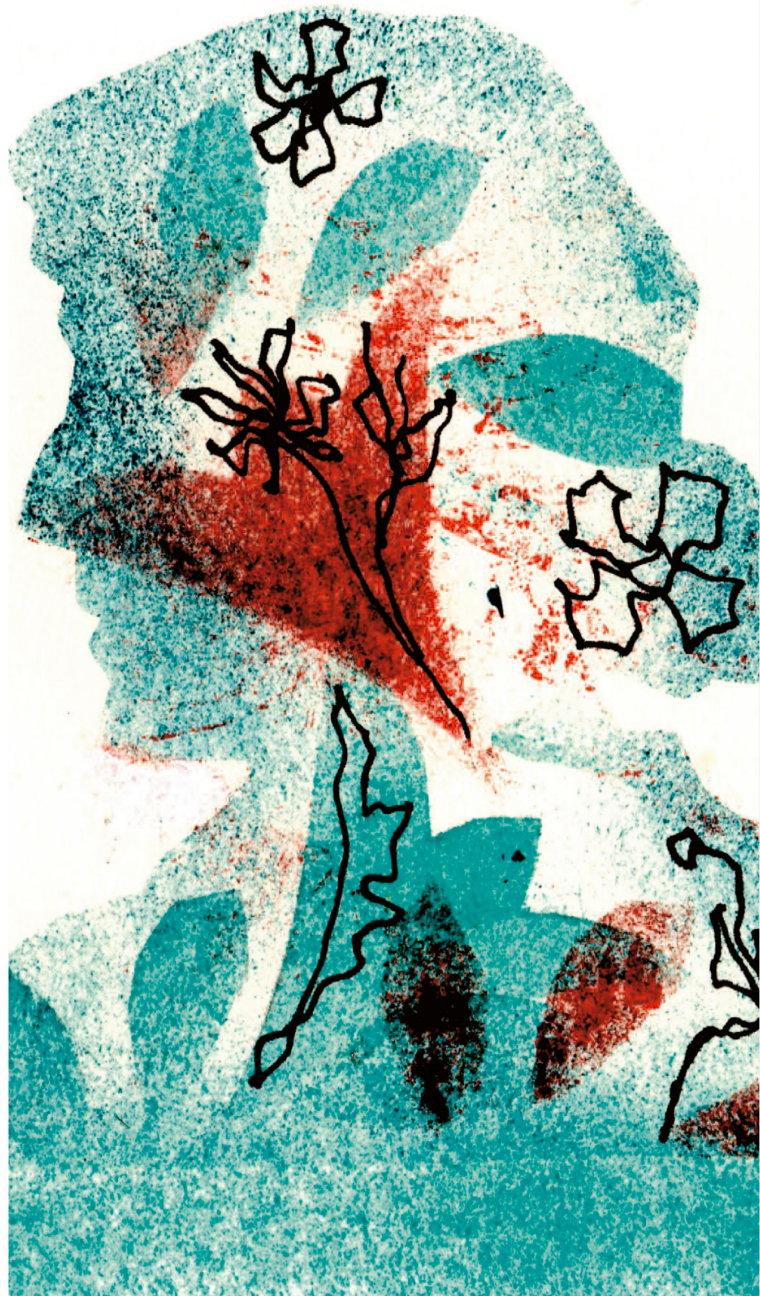

La senyora *D.*

Carme
Cloquells
Tudurí

STONBERG
EDITORIAL

LA SENYORA D.

CARME CLOQUELLS TUDURÍ

STONBERG
EDITORIAL

Primera edició: novembre 2025

© Carme Cloquells Tudurí

© de les imatges interiors i de la coberta: Louisa Amelia Albani

© de la fotografia de Carme Cloquells: Llorenç Pons Madrid

© de les característiques d'aquesta edició: Stonberg Editorial
Gran Via de les Corts Catalanes 636 – 08007 Barcelona (Catalunya)

Tel. 933 175 412

stonberg@stonbergeditorial.com

www.stonbergeditorial.com

Disseny de la coberta: Stonberg Editorial

Producció: Stonberg Editorial

ISBN: 979-13-990994-0-9

DIPÒSIT LEGAL: B 20450-2025

Cap part d'aquesta publicació,
inclòs el disseny de la coberta, pot ser reproduïda,
emmagatzemada o transmesa de cap manera ni per cap mitjà,
ja sigui elèctric, químic, mecànic, òptic,
de gravació o de fotocòpia
sense permís previ de la marca editorial

*“Volia escriure sobre la mort,
però la vida va irrompre com sempre”.*

Virginia Woolf

Un dimecres molt calorós del mes de juny de 1923

La senyora Dalloway va dir...

I

Les flors i les frontisses, la joia del moment,
un pressentiment de l'avenir.

Ella, com un ocell —un gaig verd-blau.

L'edat, el temps viscut, el lapse.

El gran rellotge a punt de marcar l'hora,
acompanyat per una sensació de suspens,
just uns minuts abans del moment exacte.

Ella, una estranya en la seva pròpia vida,
invisible allà, lluny al mar.
Mar endins, i sola.

(“Viure era molt, molt perillós, encara que fos un sol dia” és la impressió que sempre ha tingut Clarissa Dalloway.)

II

Cos i vida, d'un i de molts,
ocupen l'espai, ocupen el temps,
la comunió universal.

Carrers acolorits i caòtics,
un aeroplà sobrevola la ciutat,
quasi perdut el record de l'última guerra.

Importa la pròpia vida? I la mateixa mort?
Els mots escrits a la pàgina d'un llibre,
Cymbeline, l'antic rei celta —tot ell format per paraules—
obren interrogants,
la por d'allò que escapa al control.

(“No has de tenir més por de la calor del sol; ni, a l'hivern, de les ràfegues del vent”, escrigué Shakespeare —el mantra compartit per Septimus Warren Smith i Clarissa Dalloway en la seva lluita contra l'ansietat del passat i del futur.)

III

Dubtes i lamentacions per les decisions,
preses pels altres, potser totes.

Tantes mirades, sempre escorcollant,
i no ser invisible, només ser *la dona de...*

Peixos, guants..., flors.
La filla enamorada de la tutora?
L'instint, i la tirada dels daus.

Els unglots del monstre, clavats a les profunditats
de l'ànima, una bèstia sempre a punt per a l'odi.

Les flors, les noies amb vestits de mussolina,
les papallones nocturnes, blanques i grises,
l'onada que arrossegaria el monstre
dissolt per l'explosió de l'automòbil.

L'instant de bellesa de les flors es trenca.

(Treure les portes de les seves frontisses, comprar les flors ella mateixa... la presència del passat a la superfície de la seva ment.)

L'explosió violenta que va fer...

I

Ella, abraçant el ram de flors, mira l'automòbil,
l'atracció de totes les mirades dels vianants,
també del poeta excombatent.

Les arrels —ell se sent arrelat a terra—
ha anunciat el seu desig,
paraules punyents.

Comunió, confluència temporal,
persones anònimes habiten un espai,
tot d'històries que potser mai no es narraran.

L'aeroplà que dibuixa lletres.
Onze campanades ocupen l'espai sonor,
amb les gavines.

(L'avió-Virginia, tempta els espectadors amb el meu missatge. Sempre hi haurà noves interpretacions per reflexionar i, com els londinencs que escanegen el cel, la responsabilitat recaurà en el lector individual, no només haurà d'absorbir els signes de la pàgina de la novel·la, sinó també completar les lletres que falten per compondre les paraules.)

II

Arbres, avió, cotxes i gent.

La calor, el pols accelerat.

Trenta segons, un lapse.

Estranys i desconeguts

omplen el mateix lloc —un carrer—

i experimenten el mateix fet

(que els farà sentir diferents).

Ara hi són, al carrer, aquest dia de juny,

i tots moriran, com la ciutat,

que serà herba i ossos.

(“Seguir els pensaments d’aquells londinencs mentre observen el curs de l’avió s’assembla a fer scrolling: continuem llegint, sense parar, de manera recursiva, sense arribar a un significat concloent ni a una sensació segura d’on som i amb qui estem. Cent anys després, encara lluitem per descodificar el missatge del cel.” Escriu A. O. Scott a The New York Times).

III

Els arbres són vius, els ocells emeten sons,
tot saturat de sorolls, al parc.
Ell conversa amb si mateix i amb un fantasma del passat.
Ella recorda una germana, una vida diferent.

Paraules amables es perden, com l'avió;
queda la seva solitud, el seu patiment.
“Mira, mira ..., mira”, li diu.
(*Ell no hi és, allà.*)

La vida d'una noia que creua el parc...
Els tords colpegen el caragol contra la pedra,
homes i dones observen l'aeroplà.

(Els petits i els grans moments poden ser igualment importants, en juxtaposar els pensaments caòtics de Septimus Warren Smith amb les observacions mundanes de Clarissa i d'altres; la realitat és subjectiva, una mateixa escena pot ser vista des de diferents perspectives, com en una obra cubista.)

